

HET RENDEMENT VAN DE VERZORGINGSSTAAT

Meer geluk, beter verdeeld

Ruut Veenhoven en Piet Ouweneel, Erasmus Universiteit Rotterdam
In: Economisch Statistische Berichten (ESB) 1989, pp 419-420

1 INLEIDING

De verzorgingsstaat is al weer enige tijd onderwerp van discussie. Het debat spitst zich toe op de betaalbaarheid ervan, in het bijzonder op de mate waarin de collectieve lasten moeten worden teruggedrongen. Op de achtergrond speelt daarbij ook de vraag naar het nut van de verzorgingsstaat als zodanig. Levert een sterke verzorgingsstaat wel een leefbaarder maatschappij op? Ruwweg kunnen de volgende standpunten onderscheiden worden:

vóór de verzorgingsstaat

De verzorgingsstaat is een prachtige uitvinding die voor het eerst in de geschiedenis aan iedereen bestaanszekerheid biedt en die de sociale ongelijkheid tot een aanvaardbaar minimum heeft teruggebracht. Daarmee is het leven van de gemiddelde burger heel wat aangenamer geworden. Afslanking van de verzorgingsstaat zal de leefbaarheid van de samenleving dan ook navenant verminderen;

tegen de verzorgingsstaat

Verzorging van de wieg tot het graf is misschien wel comfortabel, maar ook belemmerend en verstikkend. De verzorgingsstaat brengt allerlei schadelijke neveneffecten met zich mee. Op het individuele vlak nemen initiatief en verantwoordelijkheidsbesef af. Op het collectieve niveau is een enorme welzijnsbureaucratie ontstaan en is het familieverband en het maatschappelijke middenveld ondermijnd. Per saldo maakt de verzorgingsstaat de maatschappij er niet leefbaarder op. Afslanking kan derhalve geen kwaad.

De keuze voor het ene of het andere standpunt is goeddeels een kwestie van geloof. Het is niet goed mogelijk om uit te maken wat er nu precies wel en niet waar is van de genoemde voor- en nadelen van de verzorgingsstaat, laat staan te becijferen in hoeverre voor- en nadelen tegen elkaar opwegen. Het is beter mogelijk de discussie empirisch te beslechten door vergelijking van de leefbaarheid van staten die verschillen in de mate waarin zij zich als verzorger van de burger opwerpen. Op dit terrein is al enig onderzoek verricht in de sfeer van 'sociale indicatoren', Dit onderzoek richt zich echter typisch op deelaspecten, zoals het percentage armen per land, en geeft daardoor geen goed beeld van verschillen in totale leefbaarheid. Gegeven deze situatie kan het geen kwaad de beschikbare gegevens over geluk in de discussie te betrekken. In tal van landen zijn de laatste jaren bij enquêtes vragen gesteld over levensvoldoening. De antwoorden op die vragen bieden een aardige indicator voor de leefbaarheid van de samenleving.

2 AANPAK

Er wordt nagegaan of typische verzorgingsstaten zich onderscheiden door een hoger niveau van gemiddelde levensvoldoening dan vergelijkbare staten die hun burgers minder

overheidsverzorging bieden. Een probleem daarbij is dat de omvang van het pakket dat wordt aangeboden natuurlijk niet los staat van de rijkdom van het land. Hoe hoger de welvaart, hoe meer er door de overheid te verdelen valt. We moeten de effecten van 'welvaart' en 'verzorgingsstaat' natuurlijk wel uit elkaar houden. De discussie draait juist om de vraag of we niet beter af zijn met extra welvaart door minder verzorgingsstaat. Daarom wordt het verband tussen verzorgingsstaat en geluk gecorrigeerd voor het welvaartsniveau van het land. Het ligt in de rede om ook andere landkenmerken constant te houden, zoals bij voorbeeld politieke stabiliteit. Hierover zijn goede gegevens beschikbaar, maar het aantal landen waarover we geluksgegevens hebben laat zo'n analyse helaas niet toe.

Het is mogelijk dat een sterke verzorgingsstaat de mensen er niet veel gelukkiger op maakt, maar er wel toe bijdraagt om het geluk in het land althans minder ongelijk te verdelen. Beperking van de sociale ongelijkheid is ten slotte een hoofddoelstelling in vrijwel alle verzorgingsstaten. Om na te gaan in hoeverre dat lukt wordt ook de binnenlandse spreiding in geluk tussen de landen vergeleken.

De analyse richt zich op zogenaamde eerste-wereldlanden. De discussie gaat alleen over deze landen en bovendien zijn alleen hier voldoende gegevens beschikbaar. De situatie in tweede- en derde-wereldlanden is niet goed vergelijkbaar en bovendien zijn er over deze landen niet voldoende gegevens bekend om een aparte analyse uit te voeren.

3 DATA

3.1 Geluk

Geluk wordt hier gedefinieerd als "... de mate waarin een individu gunstig oordeelt over de kwaliteit van zijn leven in het algemeen"¹. Dit wordt ook wel levensvoldoening genoemd. Deze vorm van geluk kan men meten door er gewoon naar te vragen. Als mensen hun anonimiteit redelijk gewaarborgd weten, blijken ze deze vragen vrij eerlijk en consistent te antwoorden. Mensen blijken vragen naar de 'overall' waardering van het leven ook goed te kunnen onderscheiden van vragen over waardering van specifieke aspecten van het bestaan.²

Gegevens over geluk per land werden ontleend aan de Database of empirical happiness research³. Daarin zijn de resultaten bijeengebracht van alle enquêtes waarbij vragen over geluk zijn gesteld. In dit databestand bleken vergelijkbare gegevens aanwezig over negentien rijke landen. Dat is meer dan in eerdere cross-nationale vergelijkingen van geluk. Het betreft resultaten van representatieve onderzoeken met vrijwel identieke vragen. De meest gebruikte vraag luidt: "Hoe gelukkig voelt u zich over het algemeen: zeer gelukkig, redelijk gelukkig, of niet gelukkig?" 'Zeer gelukkig' kreeg bij codering een score van 3, 'redelijk gelukkig' een score van 2, en 'niet gelukkig' een score van 1. Voor elk land werd op basis van alle individuele scores zowel het gemiddelde niveau van geluk berekend als de spreiding van geluk. Omdat niet alle onderzoeken dezelfde schaalbreedte hanteren, zijn alle gemiddelden herberekend uit de ruwe scores en genormaliseerd tot een tien-puntsschaal. Om de ongelijkheid in geluk binnen een land te meten zijn standaarddeviaties berekend uit de oorspronkelijke ruwe scores.⁴ Als

'reëel' bnp is $r = + 0.56$. Het verband is sterker dan in eerdere kleinere verzamelingen van rijke landen gevonden werd.⁹

4.3 Correctie voor welvaart

In eerste instantie lijkt de correctie voor welvaart de relatie tussen overheidsuitgaven en geluk enigszins te verzwakken. Na correctie voor het bnp in dollars daalt het verband tot $r = + 0,36$ en blijkt het niet meer significant. Wordt echter het 'reële' bnp als welvaartsmaat gehanteerd, dan doet welvaart er in het geheel niet toe ($r = + 0.43$). Het werkloosheidsniveau blijkt nauwelijks van invloed te zijn op dit verband.

4.4 Spreiding van geluk en overheidsuitgaven

De spreiding in geluk in de onderzochte landen is duidelijk kleiner naarmate het niveau van overheidsuitgaven hoger ligt ($r = - 0.53$). Zie **figuur 2**. Dit betekent dat de verschillen in geluk in de typische verzorgingsstaten tussen de burgers minder groot zijn. Net als in het geval van het niveau van geluk moet nu worden nagegaan of dit verband geen gevolg is van het verschijnsel dat de overheidsuitgaven nu eenmaal hoger zijn in de rijkere landen.

4.5 Spreiding van geluk en welvaart

Er blijkt een gering verband te bestaan tussen het bnp en spreiding van geluk in de bevolking ($r = - 0.14$), en dat verband verdwijnt vrijwel geheel indien de spreiding van geluk wordt gecorreleerd met het 'reële' bnp ($r = -0.09$). Welvaart alleen draagt kennelijk nauwelijks bij tot gelijkheid in geluk.

4.6 Correctie voor welvaart

Gezien het bovenstaande is het niet verbazingwekkend dat het corrigeren voor welvaartsniveau de oorspronkelijke correlatie tussen de spreiding van het geluk en het niveau van de overheidsuitgaven vrijwel onveranderd laat. Ook hier is het werkloosheidsniveau nauwelijks van invloed op het verband.

5 CONCLUSIE

Uit deze vergelijking van 19 OESO-landen blijkt bepaald niet dat de verzorgingsstaat de maatschappij minder leefbaar maakt. Integendeel, in landen waar de overheidsuitgaven naar verhouding het hoogst zijn, zijn de burgers gelukkiger en is het grotere geluk ook nog eens gelijkverdeeld. Dit is toch iets om in gedachten te houden bij de komende discussies over afslanking van de verzorgingsstaat.

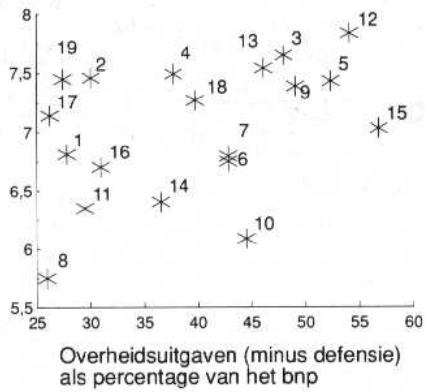
Drs. P. Ouweneel is verbonden aan het Rotterdams Instituut voor Sociologisch en Bestuurskundig Onderzoek. Dr. R. Veenhoven is universitair hoofddocent sociologie aan de Erasmus Universiteit Rotterdam.

Noten

1. R. Veenhoven, *Conditions of happiness*, Reidel, 1984, blz. 22.
2. R. Veenhoven, op. cit., hoofdstuk 3.
3. R. Veenhoven, *Database of empirical happiness research*, Erasmus Universiteit, Rotterdam, 1988.
4. R. van Schoonhoven, *Datarapport ongelijkheden geluk tussen landen*, Erasmus Universiteit Rotterdam, 1988.
5. IMF, *Government finance statistics yearbook*, vol.XI, Washington, 1987, blz. 96-97, 113 e.v.; Ministerie van Financiën, *The budget in brief*, Japan, 1986; VN, *1983/84 Statistical Yearbook*, New York, 1986.
6. VN, op. cit., 1986, blz. 87-90.
7. OESO, *National accounts — main aggregates*, vol.I, 1960-1985, Parijs, 1987.
8. R. Summers en A. Heston, *A new set of international comparisons of real product and price level estimates for 130 countries, 1950-1985*, *National Income and Wealth*, jg. 34, 1988, blz. 1-25.
9. R. Inglehart, *The silent revolution*, Princeton University Press, New Jersey, 1977.

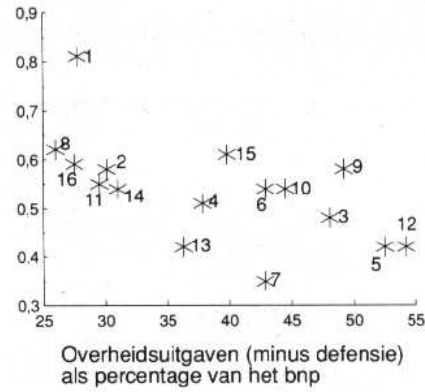
Figuur 1. Overheidsuitgaven en geluk

Geluksniveau



Figuur 2. Spreiding van geluk

Spreiding geluksniveau



1 = Oostenrijk. 2 = Australië. 3 = België. 4 = Canada. 5 = Denemarken. 6 = Frankrijk. 7 = West-Duitsland.
 8 = Griekenland. 9 = Ierland. 10 = Italië. 11 = Japan. 12 = Nederland. 13 = Noorwegen. 14 = Portugal.
 15 = Zweden. 16 = Spanje. 17 = Zwitserland. 18 = Verenigd Koninkrijk. 19 = Verenigde Staten.